

LBRIS

We know
books

LYNETTE NONI
TEMNITA
DURERII

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Cu ochii ațintiți la băiatul care zăcea legat de masa metalică dinaintea ei, Kiva Meridan se aplecă și îi șopti la ureche:

– Trage adânc aer în piept!

Într-o clipită, Kiva îi strânse tare încheietura și vârî vârful în-cins al pumnalului în dosul palmei sale. Băiatul urlă și se zvârcoli, dând s-o lovească – toți făceau asta –, dar ea își înteti strânsoarea și continuă să-i spintece pielea, trasând trei linii în forma literei „Z”.

Însemnul ce indica faptul că era prizonier la Zalindov.

Rana urma să se vindece, dar cicatricea avea să-l însoțească pentru tot restul zilelor.

Kiva lucră cu iuțea și slăbi strânsoarea doar când termină desenul. Își înăbuși pornirea de a-i spune că ce era mai greu trecuse. O fi fost doar un biet adolescent, dar era suficient de matur să distingă adevărul de minciună. Acum, aparținea închisorii Zalindov, iar brățara de fier de la încheietură îl cataloga drept prizonierul H67L129. Nu-l aștepta nimic bun, și nu l-ar fi ajutat cu nimic dacă-l mințea acum.

După ce-i unse rana cu sevă de *sedum* pentru a preveni infecția, Kiva presără piperonică, să-i aline durerea, apoi îi înfășură mâna într-un bandaj de pânză. Îl avertiză șoptit să-și păstreze bandajul uscat și curat în următoarele zile, știind prea bine că sfatul era zadarnic dacă urma să fie repartizat în tuneluri, la ferme sau în cariera de piatră.

– Stai nemișcat, aproape am terminat, spuse Kiva, schimbând pumnalul cu o foarfecă.

Era ușor ruginită, dar tăișul era suficient de ascuțit cât să taie și prin oțel.

Băiatul tremura de frică, alb la față și cu pupilele dilatate.

Kiva nu-i oferi nici o vorbă de consolare, știind că gardianca înarmată din ușa infirmeriei era mereu cu ochii pe ea. De obicei, avea parte de un strop de intimitate și putea lucra fără să simtă privirea rece și pătrunzătoare a paznicilor sfredelindu-i ceafa. Dar, după revolta din urmă cu o săptămână, erau cu toții cu nervii întinși la maximum, ținând totul sub strictă observație – chiar și pe cei precum Kiva, considerați a fi loiali temnicerului-șef din Zalindov, trădători în ochii tovarășilor de suferință. Informatori. Spioni.

Nimeni n-o ura pe Kiva mai abitir decât se ura ea pe sine, dar nu regreta alegerile făcute, în ciuda prețului plătit.

Kiva ignoră scâncetele băiatului, pe măsură ce se apropia de capul lui, și începu să-i taie părul cu mișcări scurte și precise. Își aminti de ziua în care sosise în închisoare, cu zece ani în urmă, de umilința resimțită când fusese dezbrăcată, curățată și tunsă chilug. Părăsise infirmeria cu pielea roșie și fără păr, înveșmântată într-o tunică cenușie care-i producea mâncărimi, o pereche de izmene de aceeași culoare și nimic altceva. Cu toate că îndurase multe chinuri de-atunci, umilința resimțită în acele prime ceasuri era printre cele mai înfiorătoare amintiri pe care le avea. Și acum, când își aducea aminte, simțea ecoul durerii în cicatrice și își cobora ochii la banderola de dedesubt. N18K422 – numărul ei de identificare – era gravat în metal, amintindu-i mereu că nu era nimeni, nu era nimic, că, dacă zicea ceva sau făcea un gest nepotrivit, dacă se uita la cine nu trebuia în momentul nepotrivit, își semna condamnarea la moarte.

Zalindov era un loc nemilos, chiar și cu cei nevinovați.

Mai ales cu cei nevinovați.

Kiva abia dacă împlinise șapte ani când sosise, dar vârsta nu fusese pavază împotriva cruzimilor din închisoare. Știa mai bine ca oricine că zilele îi erau numărate. Nimeni nu supraviețuia

închisorii Zalindov. Mai devreme sau mai târziu, urma să se alăture tuturor nefericiților care sfârșiseră acolo.

Știa că era norocoasă – față de mulți alții, cel puțin. Cei trimiși la muncă silnică rareori rezistau mai mult de șase luni. Cel mult un an. Dar nu fusese nevoită să îndure asemenea vitregii. La scurt timp după ce sosise, Kiva fusese însărcinată să sorteze hainele și obiectele personale ale nou-veniților, în blocul de intrare.

Ulterior, când fusese lăsat un post vacant – din cauza unei epidemii ce răpusese sute de deținuți – fusese trimisă la halele de muncă și însărcinată să curețe și să cârpească uniforma gardienilor. Îi sângeraseră degetele și făcuse bășici de la câte haine spălase și peticise, dar nici atunci nu avusese motive să se plângă, când se gândea la soarta altora.

Se temuse că într-o zi avea să fie trimisă să se alăture muncitorilor, dar acea zi se lăsa așteptată. În schimb, după ce-i salvase viața unui gardian cu o infecție de sânge, sfătuindu-l să folosească o compresă pe care tatăl ei o pregătise de nenumărate ori, își câștigase un loc în infirmerie, pe post de vindecătoare. Doi ani mai târziu, celălalt deținut care lucra în infirmerie fusese executat pentru contrabandă cu praf de îngeri, pentru cazurile disperate, și, astfel, Kiva, la numai 12 ani, îi luase locul. Și odată cu poziția de vindecătoare venise și responsabilitatea de a cresta simbolul Zalindovului în pielea nou-veniților, a bobocilor, adică o sarcină pe care Kiva o detestase din prima zi. Știa însă că, dacă refuza să-i însemneze, atât ea, cât și noii deținuți aveau să fie aspru pedepsiți de gardieni. Învățase asta destul de repede, iar cicatricile de pe spinare îi aminteau constant de acea lecție. Dacă s-ar fi găsit cineva bun s-o înlocuiască în acea clipă, ar fi sfârșit fără îndoială sub loviturile de bici ale gardienilor. Acum, însă, apăruseră deținuți care ar fi putut să-i ia locul.

Nimeni, muncitor sau vindecător, nu era de neînlocuit la Zalindov.

Când Kiva puse foarfeca deoparte și înșfăcă briciul, părul băiatului era ciufulit și ciopârțit. Uneori, era suficient să taie încalciturile. Alteori, însă, bobocii aveau bucle rău încalcite și pline de păduchi, iar atunci era recomandat să-i tunzi chilug, pentru a nu risca o epidemie de gânganii mici în toată închisoarea.

– Nu-ți face griji, o să crească la loc, rosti Kiva cu blândețe, cu gândul la propriul păr, negru ca pana corbului, pe care i-l tăiaseră în prima zi, dar care acum îi cădea pe spate.

Băiatul continua să tremure, în pofida încercărilor ei de a-l liniști, așa că se alese cu câteva creștături de brici pe scalp.

Kiva ar fi vrut să-i destăinuie ce-l aștepta odată ce părăsea infirmeria, dar, chiar și dacă nu s-ar fi aflat sub supravegherea gardienilor, nu avea căderea să vorbească despre asemenea lucruri. Nou-sosiții erau cuplați cu câte un deținut mai vechi, care avea responsabilitatea să-i familiarizeze cu Zalindovul, cu regulile sale și să le dezvăluie modalități de a supraviețui. Dacă se dorea asta, desigur. Unii soseau direct cu gândul la moarte, complet deznădăjduiți dinainte de a trece de porțile de fier, între pereții mohorâți de calcar.

Kiva nădăjduia că băiatul nu-și pierduse cu totul dorința de luptă, căci îl așteptau încercări foarte grele.

– Gata, rosti ea, lăsând briciul jos și venind în fața lui. Părea mai copil fără păr în cap, cu ochii aceia mari, obrazii supti și urechile clăpăuge. Hai că n-a fost așa rău, nu?

Băiatul se holba la ea de parcă se temea să nu-i taie beregata în clipa următoare. Se obișnuise cu privirea asta, în special din partea bobocilor. Nu știau că era una de-a lor, o roabă aflată la mila Zalindovului. Dacă avea zile, băiatul avea s-o reîntâlnească și să descopere adevărul: că era de partea lui și că avea să-i ofere tot sprijinul posibil, așa cum le oferea tot sprijinul posibil celorlalți deținuți.

– Gata? se răsti gardianul din ușă.

Degetele Kivei se încheștară pe mânerul briciului, apoi, cu un exercițiu de voință, se relaxară. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca vreun gardian să deslușească sămânța răzvrătirii în ea.

Nepăsătoare și supusă – așa supraviețuise până acum.

Mulți deținuți o luau în derâdere pentru atitudinea asta, mai ales cei care nu trecuseră prin mâinile ei. Cățeaua Zalindovului o porecliseră unii. Cioplitoarea fără Inimă suierau alții în urma ei. Însă cea mai neplăcută i se părea Prințesa Morții. Dar nu-i putea învinovăți pentru aceste vorbe, și tocmai asta o supăra cel mai tare. Adevărul e că mulți dintre cei care intrau

în infirmerie nu mai ieșeau pe propriile picioare, iar, de asta, ea se făcea responsabilă.

– Vindecătoare! rosti din nou gardianca, de data asta mai apăsător. Ai terminat?

Kiva încuviință scurt, astfel că femeia înarmată își părăsi postul și intră în încăpere.

Erau foarte puține gardience la Zalindov – cam una la douăzeci de bărbați – și invariabil își căutau altă slujbă după o vreme. Aceasta era nouă. Kiva o văzuse pentru prima oară în urmă cu câteva zile. Avea chipul tânăr și ochii vigilenți, de culoarea chihlimbarului, care priveau rece și detașat. Pielea ei era o nuanță puțin mai deschisă de negru ca smoala, ceea ce-i trăda obârșia, Jiirva ori poate Hadris, două regate renumite pentru iscusința războinicilor săi. Avea părul scurt, urmând forma capului, iar de lobul urechii îi atârna un cerceș de jad în formă de colț. Proastă idee: cineva ar fi putut să i-l smulgă cu ușurință. Însă femeia părea foarte sigură pe sine, iar uniforma închisă la culoare – o tunică de piele cu mâneci lungi, pantaloni, mănuși și cizme – reușea cu greu să ascundă trupul zvelt și musculos de dedesubt. Puțini deținuți s-ar fi încumetat să se încaiere cu această tânără, căci fără îndoială și-ar fi asigurat un loc în morga închisorii.

Kiva înăbuși iute gândul și făcu câțiva pași înapoi pe măsură ce femeia se apropia, strângând încurajator umărul băiatului. Acesta tresări violent, făcând-o numaidecât să regrete gestul.

– Eu o să... Kiva făcu semn către grămada de haine pe care băiatul le schimbuse cu uniforma de închisoare. ... Duc astea la blocul de intrare, să fie sortate.

Băiatul se ridică, tremurând de spaimă, își acoperi mâna rănită cu palma și o luă pe urmele gardiencei, fără să privească înapoi.

Nu priveau niciodată înapoi.

Kiva se asigură că nu mai era nimeni în preajmă, apoi trecu la acțiune.

Se mișca iute și cu precizie, însă cu o grabă aproape de frenezie, aruncând constant priviri spre ușă, știind prea bine că, dacă era prinsă, putea să-și ia adio de la viață. Temnicerul-șef avea diverși informatori prin închisoare; o fi plăcând-o el pe Kiva, dar asta n-o scutea de pedeapsă sau chiar de execuție.

Pe măsură ce tria grămada de haine, strâmbă din nas la duhoarea în care se amestecau drumul lung și igiena proastă. Se făcu a nu observa umezeala ce-i atinse mâna, că o fi fost mucegai, noroi sau alte lucruri la care nu voia să se gândească. Căuta ceva. Căuta, căuta, căuta.

Scotoci prin pantalonii băiatului, dar nu găsi nimic, așa că luă cămașa de postav la puricat. Era o zdreanță, pe alocuri ruptă, pe alocuri peticită. Kiva cercetă toate cusăturile, însă tot nu găsi nimic, așa că începu să-și piardă speranța. Atunci, luă ghetetele ponosite la control, și iată! Într-o găurică din gheata stângă, unde cusătura era ruptă, găsi o bucățică de pergament rulat.

Cu degete tremurânde, Kiva desfăcu pergamentul și citi mesajul încifrat.

⊕ ≡ ~ < ≡ > ~ * ≡ .

> 6 ~ ☒ ~ » # x ≡ .

⊕ ≡ ⊕ # » » x || ☒ ≡ .

Kiva răsuflă ușurată și își lăsă umerii moi când traduse mesajul în cap: „Suntem în siguranță. Rămâi în viață. Suntem pe drum“. Trecuseră trei luni de când nu mai primise nici un semn de la ai ei. Trei luni în care scotocise hainele deținuților proaspăt sosiți, care nu bănuiau nimic, nădăjduind la cea mai mică veste din lumea de afară. Fără complicitatea inimosului Raz, grăjdarul, n-ar fi avut nici o cale să comunice cu cei dragi. Își punea viața în joc ori de câte ori îi furișa câte un bilețel în Zalindov, și, în ciuda faptului că veneau rar și erau scurte, însemnau totul pentru Kiva.

„Suntem în siguranță. Rămâi în viață. Suntem pe drum.“

Aceste nouă cuvinte, precum și alte mesaje similare îi parveniseră rar în ultimii zece ani, dar mereu când avusese nevoie de ele.

„Suntem în siguranță. Rămâi în viață. Suntem pe drum.“

Partea din mijloc puna cele mai mari probleme, dar Kiva era hotărâtă să împlinească dorința lor, convinsă fiind că, într-o bună

zi, familia ei avea să își țină promisiunea și să vină s-o ia. Nu conta de câte ori primise acest mesaj, nu conta că-i aștepta pe cei dragi deja de-o veșnicie. Kiva se agăța strașnic de promisiunea lor, repetând vorbele la nesfârșit, în gând: „Suntem pe drum. Suntem pe drum“.

Într-o zi, avea să fie din nou cu ai ei. Într-o zi, avea să înceteze să mai fie prizonieră în Zalindov.

De zece ani tânjea cu gândul la acea zi.

Dar, cu fiecare săptămână ce trecea, nădejdea ei se făcea tot mai mică.

CAPITOLUL 2

Bărbatul sosise la fel ca mulți alții înaintea lui: mânjit de sânge, arătând ca moartea.

Trecuse o lună de când ultimul prizonier călcase pragul Zalindovului. O lună de când Kiva nu mai fusese nevoită să cresteze un „Z” pe pielea nimănu. Cu excepția rănilor obișnuite cu care te alegeai în închisoare și a unei epidemii de febră gale-rică – în urma căreia nefericiții fuseseră băgați în carantină, unii sucombând din cauza bolii, iar alții dorindu-și moartea, cu toate că aveau să se facă bine la un moment dat –, nu avusese mare lucru de făcut.

Astăzi, însă...

Trei boboci.

Cu toții bărbați.

Se zvonea că veneau cu toții din Vallenia, capitala Evalonului, cel mai mare regat din Wederall.

Rar se întâmpla să vină căruțele în toiul iernii, mai ales cele de pe meleagurile de la miazăzi, precum Evalon. De obicei, deținuții care veneau de la mari depărtări erau ținuți în temnițele din orașe sau sate până la dezghețul de primăvară, când șansele erau mai mari să supraviețuiască îndelungatei călătorii. Uneori, nu supraviețuiau nici gardienii drumului ce traversa deșertul Belhare și mai apoi munții Tanestra, mai cu seamă când vremea se înrăutățea și dădea cu viscol prin trecători. Iar cei care veneau direct din Vallenia erau nevoiți să străbată mlaștinile Crewling, apoi

să-și taie drum direct prin inima Pădurii Suspinelor – o călătorie istovitoare chiar și în cele mai bune condiții, ca să nu mai punem la socoteală tratamentul brutal la care te supuneau gardienii de schimb.

Că era iarnă, vară, primăvară sau toamnă, chiar nu conta când soseau deținuții sau dincotro veneau: drumul spre Zalindov era mereu presărat de primejdii. Închisoarea se afla la nord de Evalon, aproape de hotarul cu Mirraven și cu Caramor, iar accesul era dificil din oricare dintre cele opt regate ale Wederallului. Totuși, toate acele regate se foloseau de închisoare, trimitându-și supușii cu probleme din toate cele patru colțuri ale continentului, fără a le păsa dacă aveau să supraviețuiască sau nu călătoriei.

Într-adevăr, dintre cei trei deținuți care trecuseră pragul închisorii în această zi și fuseseră trimiși direct la infirmerie, doar unul necesita îngrijiri medicale din partea Kivei, ceilalți doi fiind trecuți deja la cele veșnice, palizi și inerti. Nu duhneau a moarte încă, ceea ce însemna că răposaseră de curând, dar asta nu mai conta. Erau morți, și n-avea cum să-i aducă la viață.

Cel de-al treilea însă... Spre surprinderea ei, inima îi bătea încă, deși foarte slab. Kiva se uită la el și se întrebă dacă avea să moară în următorul ceas.

Străduindu-se din răspuțeri să ignore cele două leșuri întinse, în dreapta, pe lespezi de metal și acoperite cu giulgiuri, Kiva îl cercetă cu atenție pe bărbat, cumpănind de unde să înceapă. Trebuia să-l spele, nu doar pentru că era jegos, ci și pentru că nu-și dădea seama cât din sângele ce-i mânjea trupul era al lui sau dacă avea răni ce trebuiau oblojite.

Kiva își roti puțin umerii, apoi își suflecă mânecile jerpelute până la coate, strâmbându-se puțin de durere când materialul aspru și cenușiu îi zgândări rana încă nevindecată de pe antebrațul drept. Nu voia să-și amintească ce-i făcuseră gardienii în urmă cu trei nopți, nici să-și închipuie ce s-ar fi întâmplat dacă noul gardian – tânăra cu ochi vigilenți, de culoarea chihlimbarului – n-ar fi sosit la timp.

Kiva încă nu știa de ce îi luase femeia apărarea, avertizându-i pe ceilalți de nemulțumirea temnicerului-șef. Gardienii nu erau proști. Știau prea bine că, deși Zalindovul era o închisoare

condusă cu o mână de fier, temnicerul-șef nu le permitea gardienilor să abuzeze de puterea lor. Însă asta nu-i oprea să-i violeze pe prizonieri. Atâta doar că se fereau să fie prinși.

În ochii de chihlimbar ai noii gardience încă se zărea scânteia onoarei, a vieții, care dispărea de regulă după primele săptămâni petrecute în închisoare și se preschimba în ranchiună amară. Numai astfel își putea explica acum Kiva intervenția ei. Dar, cu toate că-i era recunoscătoare, rămăsese cu impresia că îi datora ceva, iar în Zalindov nu era niciodată indicat să ai datorii față de cineva.

Kiva își înăbuși vârtejul de gânduri, înșfăcă un ciubăr de apă proaspătă și se întoarse lângă bărbat. Începu să-l spele cu grijă, metodic, înlăturând treptat straturile de haine jerpelite.

„Să nu uiți niciodată, șoricel: nici un om nu seamănă cu altul, dar toți suntem frumoși în felul nostru. Trupul omului e o capodoperă demnă de respectul nostru. Întotdeauna.“

Kiva trase aer în piept, în timp ce ecoul glasului tatălui ei se pierdea în gând. De mult nu mai fusese copleșită de-o amintire din copilărie, de mult nu mai auzise porecla „șoricel“ – cu care se pricopsise deoarece, când era mică, chițăia ori de câte ori se speria –, de mult n-o mai podidiseră lacrimile.

„Gata!“ își spuse. „Nu cumva să te duci acolo!“

Trase adânc aer în piept și numără până la trei, să se liniștească, apoi își reluă treaba. Simțea un junghi în inimă când își amintea de vorbele blânde, șoptite ale tatălui ei, iar gândurile o purtau către clipele petrecute în odaia lui de lucru, ajutându-i pe sătenii care căutau leacuri pentru diferite boli. Primele amintiri o găseau lângă tatăl ei, aducând apă, tăind pânze de pansament, iar, când mai crescuse puțin, cât să nu-și facă rău, sterilizând uneltele de lucru. Dintre toți frații și surorile ei, ea singură moștenise pasiunea tatălui pentru vindecare, dorința de a curma suferința celor din jur.

Și iat-o acum, pregătită să mutileze încă un om.

Simțea furnicături în coapsă. Nu le dădu importanță.

Strânse din dinți, alungă amintirile și înlătură restul veșmintelor de pe bărbat, lăsându-l doar în izmene. Nu simțea nici o jenă văzându-l dezbrăcat înaintea ei. Îi intrase deja în instinct

să-l privească neutru, cu ochii specialistului, constatând leziunile și atât. Însă în adâncul ei privea cu admirație trupul lui bine făcut și pielea de culoarea mierii ce se întrezărea sub straturile de sânge și jeg pe care ea încerca să le îndepărteze, însă, în loc să se întrebe ce viață dusesese acest om de avea un fizic atât de impresionant – și ce piază rea îl aruncase în ghearele Zalindovului –, își făcea griji de primejdia ce-l păștea odată ce avea să se trezească. Trupul bine clădit dezvăluia forța ce zăcea în el, lucru care ar fi atras în mod neplăcut atenția asupra lui și i-ar fi adus cele mai grele slujbe.

La urma urmelor, poate că ar fi fost mai bine să nu se trezească.

Kiva se mustră pentru gândul cel rău și își înteti eforturile de a-l curăța, conștientă în fiecare secundă că se afla sub supraveghere. Azi era rândul Măcelarului s-o supravegheze, acesta înlocuindu-l pe Oase la schimbul de ture. Rareori îl vedeai pe Măcelar în afara Abisului, corpul de pedeapsă al închisorii, lipit de zidul de la răsărit. Numele lui însemna deopotrivă un avertisment și o făgăduință pentru cei care ajungeau acolo, dintre care foarte puțini ieșeau în viață. Dimpotrivă, pe Oase îl zăreai mereu prin incinta închisorii, patrulând adesea pe meterezele zidului de calcar cu arbaleta pe umăr sau stând de pază în turnurile de veghe.

Nu era atât de temut precum Măcelarul, însă avea o înclinație spre a rupe oasele deținuților, nu de puține ori fără motiv, ceea ce o împingea pe Kiva să păstreze distanța.

Rareori se pricopsea cu cele două brute în infirmerie, însă deținuții erau tot mai neliniștiți de la o vreme, de când iarna începuse să-și arate colții și toată lumea era mai agitată. Dăduse chiciura de mai multe ori, și, din cauza vremii nemiloase și a recoltei slabe la ferme, rațiile de mâncare erau la limita limitelor.

Când nu-și îndeplineau norma de lucru – cum era cazul de câteva săptămâni –, muncitorii resimțeau efectele mai mult ca oricine, atât în stomac, cât și în tratamentul aplicat de gardienii care îi păzeau.

Iarna la Zalindov era nemiloasă. Fiecare anotimp era nemilos la Zalindov, însă iarna apăsa cel mai greu asupra deținuților – după cum Kiva știa prea bine, după zece ani petrecuți acolo. Era conștientă că cele două leșuri ce zăceau la câțiva pași